

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 47. Lapkričio (Nov.) 17, 1923. Metai III

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

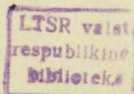
Metams \$1.50
Pusei metų 75c
Vienas numeris 5c

Subscription Rates:

One Year \$1.50
Six Months 75c
Single Copy 5c

“DRAUGAS” PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

PASKUTINIS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Šv. Mišių Lekcija (Kol. 1, 9-14)

Broliai: Nesiliaujame meldęsi už jus ir prašę, kad taptumėte Dievo valios pripažinimo pilni visokioje išmintyje ir dvasiniame supratime: kad vertai apsieitumėte Dievui patikdami visame: kiekviename gerame darbe atvesdami vaisių ir Dievo žinojime augdami: kiekvienoje dorybėje sustiprinti sulig Jo šventybės galingumo, visokioje kantrybėje ir ištvermėje su džiaugsmu dėkodami Dievui Tėvui, kuris mus padarė vertais šventųjų likimo dalia; šviesoje: kuris mus išveržė iš tamsybių galės ir perkėlė į Savo meilės Sunaus karalystę: kuriame turime atpirkimą per Jo Kraują, nuodėmių atleidimą.

Šv. M'šių Evangelija (Šv. Mato 24, 15-35).

Anuo metu Jėzus tarė savo mokininiams: kuomet išvysite išgriovimo bjaurumą, pranašo Danieliaus pasakytąją, stovint šventoje vietoje: kas skaito tesupranta: tada kas Judėjoje yra tebėga į kalnus: ir kas ant aukšto tene-lipa žemyn pasiimti ko nors iš savo namų ir kas lauke tene-grijta pasiimti savo drabužio. Vargas gi nėsčioms ir žindančioms anomis dienomis. Bet melskitės, kad jūsų bėgimas neįvyktų žiemą arba subatą. Nes tada bus didis spaudimas, kokio nebuvo nuo pasaulio pradžios iki dabar, nei nebus. Ir jei nebutų tapusios sutrumpintos tos dienos, nei vienas kunas nebutų išlikęs: bet dėl išrinktųjų taps sutrumpintos tos dienos: Tuomet, jei kas jums sakytų: Štai ščia yra Kristus, arba tenai, visai neklausykite. Nes atsiras melagingų kristų ir melagingų pranašų, ir duos didelių ženklų ir stebuklų daiktų, taip, kad į klaidą įvestų, jei galima, net ir išrinktuosius. Štai pirm laiko pasakau jums. Jeigu tat sakytų jums: štai laukuose yra, neišeikite: štai slėptame kambary, netikėkite visai. Nes kaip žaibas išsina nuo rytų ir matomas iki vakarų, taip bus ir Žmogaus Sunaus atėjimas. Kur tik buva kunas, ten susirenka ir areliai. Bet tuojaus po aų dienų nelaimės, saulė užtams ir mėnulis neduos savo šviesos ir žvaigždės kris iš dangaus, ir dangaus jėgos susijudins: ir tada dan-

guje pasirodys Žmogaus Sunaus ženklas: ir tada verks visos giminės žemėje: ir regės Žmogaus Sunų ateinantį dangaus debėmis su didele galybe ir garbe. Ir pasius savo angelus su triuba ir didžiu balsu ir sutelks Jo išrinktuosius iš keturių vėjų nuo pat dangaus viršaus iki jo kraštų. /Tai iš fygos medžio mokinkitės prilyginimo: kada jau jo šakelė pasirodo minkšta ir lapai užauga, žinote, jog arti yra vasara: taip ir jus išvydę tą visą, žinokite, kad arti yra ir duryse. Iš tiesų sakau jums, kad nepraeis šita gentkartė, kol tat visa įvyks. Dangus ir žemė išnyks, bet mano žodžiai neišnyks.

MINTYS.

Dvejos yra žmonių rūšys, kuriuos Jėzus Kristus skyrė savo vietininkais ant žemės. Yra tai kunigai ir vargdieniai. Pirmiems pasakė Jisai: “Kas jus klauso, Mane klauso.” Vargdiniams gi pasakė: “Kas jums padaro gera, Man tai padaro.”

Šv. Leonardas.

Mūsų laikų blogybėms išgydyti, taip jau nuo busimųjų nelabumų apsaugoti geriausias vaistas yra autoritetas ir meilė. Bet be krikščionybės negalima turėti tikro autoriteto nei meilės.

Mgr. Darboys.

MARIJONŲ VIENUOLIJA.

1. Keli bruožai iš praeities.

Marijonai vienuoliai (nuo baltų rubų, kuriais devėjo, vadinami dar "baltaisiais tėvais") nuo senų laikų buvo įsikūrę Lietuvoje.

Jau XVIII šimtmečio pabaigoje matome juos Mariampolėje (buvusioj Suvalkų gub.). Čia Marijonai pasistatė gražią muringą bažnyčią ir vienuolyną.

Greitu laiku Marijonai įsteigė vienuolynus ir kitose Lietuvos vietose, kaip antai Miraslave (Slabadoj), Igliaukoje, Sasnavoje.

Gražų ir naudingą darbą varė baltieji Marijonai Lietuvoje. Prie bažnyčių steigė mokyklas, švietė jaunimą, laikė žmonėms misijas ir visokiais budais rūpinosi sielų išganymu.

Bet gražus Marijonų darbas per kelis dešimtis metų pasekmingai varomas Lietuvoje lenkmečiui užėjus buvo sustabdytas. 1863 metais rusų valdžia panaikino visas vienuolijas. Tuomet ir Marijonams atėjo sunkūs laikai. Valdžios buvo uždrausta priimti naujieji nariai į vienuoliją. Senieji gi tapo sugrusti į Mariampolę. Čia jiems išmirus turėjo Marijonai visiškai išnykti. Taip manė rusų valdžia.

Tačiau Dievo Apvaizda kitaip surėdė.

Seniai Marijonai negreit išmirė. Dar 1908 metais buvo jų trys Mariampolėje.

Tais metais mirė du senuku vienuoliai. Liko tik dar vienas Marijonų jenerolas, kun. V. Senkauskas.

Tuomet atsirado kilnios širdies kunigų, kuriems parupo nykstanti Marijonų vienuolija. Jie pasiryžo nelei-

sti išnykti garbingai savo praeitimi vienuolijai.

Bet kas daryti? Rusų valdžia, panaikinusi katalikų vienuolijas jokiū būdu juk nesutiks atgaivinti baigiančių savo dienas vienuoliją.

Tuomet vienas iš kunigų, kuriems rūpėjo Marijonų vienuolijos likimas, butent Kun. Dr. J. Matulevičius (dabar Vilniaus Vyskupas), sugalvojo atgaivinti Marijonų vienuoliją *slaptai*. Kaip slaptai draugijai reikėjo pritaikinti ir vienuolijos įstatatai (regulos). Delto Kun. Matulevičius perdirbo buvusias Marijonų regulas, pritaikindamas prie naujų gyvenimo aplinkybių ir sąlygų. Regulos nesuderinamos su slaptu gyvenimu buvo atmašnytos: duokim sau, abitai, kliauzura, bendras viešas brevijoriaus kalbėjimas ir tt.

Taip sutvarkęs Marijonų įstatatus Kun. Matulevičius nuvyko pas senelį paskutinį baltąjį Marijoną Kun. V. Senkauską. Senelis pilnai pritarė sumanytam darbui, džiaugdamašis, kad jam mirus Marijonų vardas neišnyks iš šio pasaulio.

Kun. Matulevičiaus sumanymui pritarė ir vyskupas. Pritarė ir Šv. Tėvas Pijus X, kuris naujai sutvarkytus įstatatus patvirtino.

1909 metais, liudininkais esant J. E. Vyskupui Ruškevičiui ir seneliui baltajam Marijonui Kun. V. Senkauskui, Kun. Matulevičius padarė Marijonų įstatatais vienuolinius apžadus.

Tokiu būdu Marijonų Vienuolija tapo atgaivinta.

Tuojaus atsirado daugiau geros valios kunigų, kurie prisidėjo prie Kun. J. Matulevičiaus.

1911 metais, mirus paskutiniam baltajam Marijonui Kun. V. Senkauskui, įstojusių į atgaivintą Marijonų Vienuoliją buvo jau apie 14 asmenų.

Del rusų valdžios persekiojimų naujiems Marijonams buvo sunku, tiesiog negalimas daiktas, turėti Lietuvoje savo atskirus novicijato namus, kur galėtų susitelkti kandidatai į vienuolius.

Delto sumanyta novicijatas įsteigti kur užsienyje. Sumanyta — padaryta. 1911 metais įkurtas novicijatas Friburgo mieste (Šveicarijoje).

Nežūrint į dideles kliutis ir sunkenybes važiuoti kandidatams į užsienį, iki didžiajam karui novicijato namuose Šveicarijoje buvo apie 20 naujokų.

Didysis karas sutrukdė, tiesa, naujiems kandidatams vykti į Šveicariją, tačiau kitu atžvilgiu karas padėjo Marijonams išsiplėsti.

Subirėjus Rusijos galybei, atsidarė liuosa dirva veikti savo krašte.

Ir štai po karui Marijonai pradėjo smarkiai plėstis.

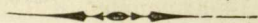
Šiandie Marijonų vienuolija turi narių apie 100, jų tarpe yra kunigų, klerikų ir ptsaulinių broliukų; vienuolynų gi įvairiose šalyse yra 8 (aštuoneta).

Lietuvoje yra du Marijonų vienuolynu: Mariampolėj ir Kaune.

Marijonai turi ir Amerikoje įsisteigę savo vienuolyną Chicagoje (*Chicago, Ill., 2334 So. Oakley Ave.*)

Taip tai Dievo Apvaizda, kuri viską rėdo ir valdo, apsaugojo Marijonų vienuoliją nuo išnykimo ir leido jai naujai susitvarkius plačiai išplėsti savo veikimą didesnei Dievo garbei ir žmonių naudai

(Bus daugiau)

IŠ MISIJONORIAUS POSAKOJIMŲ.

Stebuklingas agnosėlis.

Misijonorius tėvas Pranciškus susipažino su vienu senu nigeriu, vardu Kendza. Šis tankiai lankė tėvą Pranciškų, ypatingai nuo to laiko, kai misijonorius apkrikštyjo jo sergantį sunų Vincentą. Iš karto senis bijojo, kad jo sunus nuo krikšto nenumirtų, kaip buvo gazdinęs burtininkas Kimbutu, bet kuomet vaikas išgyjo, pradėjo burtininkams nebetikėti. Tačiau Kenza pats dar krikšto neėmė, vis atidėliojo, bet į misijos namus pas tėvą Pranciškų lankėsi, ateidavo ar tai pasišnekėti, ar pypkę parukyti, nes jam tabokos nesigailėjo. Ne vieną kartą sakė jam misijonorius: "Ateik sekmadieny su sunumi Vincu į pamaldas ir katekizmą." Senis neprieštaravo, bet neateidavo. Kuomet paklausdavo sunaus, delko tėvas neatėjo, atsakydavo, tėvas liepęs pasakyti, jog sergąs arba esąs nesveikas. Taip tęsėsi trejus metus. Galop seneliui pasidarė bloga. Parėjęs iš miško su palmų šakomis, tarė sunui: "Bloga su manimi. Turiu gulties." Ir atsigulė ant prirengto guolio, balsiai dėjuodamas. Persigandęs sunus tuojaus nubėgo pas misijonorių, prašydamas pagalbos. Tėvas Pranciškus pasiėmė su savimi chininos, riečnos, o ypatingai tabokos ir pasiskubino pas ligonį. Įėjęs į trobelę, pamatė senelį gulintį prie sukurtos ugnies ir nuo dumų kosijanti. Tėvas paprastu budu pasveikino ligonį ir linkėjo greičiaus išgyti, o po trumpo pasikalbėjimo, atkreipė jo dėmę prie amžinųjų tiesų. Kalbėjo jam apie sielą, pomirtinį gyvenimą, dangų ir pragarą. Kendza klausėsi tik kaip ir viena ausimi: neprieštaravo, bet ir nenorėjo priimti krikšto, ku-

met misijonorius jam pasiulė. Parodė jam pypkelę ir tabaką, bet šis ir to nepaisė. Tuomet tėvas suprato, kad su ligoniu prastai. Todėl dar labiau stengėsi jį atversti prie Dievo ir ant galo išėmęs iš kišenės Dievo Motinos agnosėlį bandė ligonui užkabinti jį ant kaklo. Bet senis atsiliepė: “Duok man ramybę; noriu miegoti.” — “Gerai,” tarė misijonorius. — “Miegok sau; ateisiu rytoj pažiūrėti, gal bus tau geriau.” “Tikrai bus geriau,” atsakė ligonnis, nes mano dievaitis “Fa” jau nekartą man pagelbėjo.”

— Ką? pas Fa nori jį ieškoti pagalbos? sušuko sunus Vincas. Ir pirm, negu tėvas pamatė, sunus ištraukė iš triobos kertės paslieptą kaliebą, pilną riešutų, per kuriuos buk tai dievaitis Fa duodavo patarimus ir įmetė juos agnin. Tai regėdamas senis, kaip butų kas ugnį pridėjęs prie jo piečių, puolė nuo guolio ir visas drebėdamas suriko: “Šalin nuo manęs, tu Baltasis!”

Pragarinis pasiutimas jį apėmė. Akys apsipylė krauju ir lyg žaibus metė aplinkui. “Tu man sugadinai sunų,” šaukė į misijonorių “ir išmokinai juokties iš tėvo.” — Eik, eik sau! — nenoriu tavęs matyti.”

Valandai praslinkus atbėgo Vincas į misiją visas suvargęs ir nusiminęs.

— Tėve, kas daryti? Mano tėvas nori mane užmušti, jei jam neatvesiu burtininką. Apie krikštą nenori nei girdėti. Pasakė, kad tai yra “mirties vanduo.”

— Nebijok, Vinceli! — Pasimelsime už jį. Paimk tą Dievo Motinos agnosėlį ir padėk jam po galva, bet taip, kad tėvas jo nematytų. Nebijok, kad tėvas tave užmuštų, nes, matai, net ant ant kojų negali pastovėti.

Diena slinko viena po kitai, o vargšas Vincas nematė

jokios atmainos pas tėvą. Senis ištisomis valandomis tylėjo. Kartais ką tai kalbėjo, murmėjo, ėmėsi už galvos, voliojosi ant guolio, kaip butų, su kuo tai kovojęs. Tai, vėl nusiramindavo ir veizėjo į gryčios kertę, lyg klausydamas kokio tai perspėjimo. Taip buvo per aštuonias dienas. Tuo tarpu misijoje nuolat buvo atliekamos maldos už senio Kendzo atsivertimą. Sunus Vincas kasdien ėjo prie šventos Komunijos ir uoliai meldėsi prie Saldžiausios Jėzaus Širdies.

Ant galo atėjo devinta diena ir kuomet tėvas Pranciškus grįžo iš mokyklos vakare pasitiko jį kateketa Petras, tardamas: “Tėve, tavęs jieškojo Vincas. Senis Kendza prašo, kad jį aplankytumėi.”

— Tai, ant galo atėjai, tėve! Del ko manęs užmiršai? kalbėjo drebančiu balsu Kendza, kuomet pamatė tėvą Pranciškų prie savo guolio. Ilgai ir širdinžai kalbėtasi toliau prie sukurtos viduryje triobos ugnies šviesos. Senas stambeldis dabar noriai klausė misijonoriaus pamokinių ir į viską tikėjo, ką jam pasakojo, o ant galo pats paprašė “stebuklingo Baltųjų vandens” t. y. krikšto.

“Tėve! aš pats savęs nepažįstų... Dar prieš porą dienų... net baisu prisiminti.... Gana, kad per visą laiką, nuolat kažin kas mano galvoje kibždėjo, šaukė mane į tolimą šalį,... o į kelionę ragino mane leisti save apipilti stebuklingu Baltųjų vandeniu.” Kas tai butų?

— “Kas tai yra?” įsikišo Vincas, visai iš džiaugsmo paraudonavęs. — “Tuojaus pamatysime.” Ir ištraukė iš po tėvo pagalvės Dievo Mėtinės agnosėlį. — “Veizėk, tėve, štai, kas tave šaukė.”

— “Vai! dabar suprantu... užkabinkite man, užkabinkite

kite man jį ant kaklo. Tai yra galingesnis už visus "Fa"...
— "Ne, broli," — pertraukė misijonorius. — "Pirmiausia noriu tave apkrikštyti."

Už porą minučių senas Kendza širdingai bučiavo agnosėlį ir kalbėjo su sunumi "Sveika Marija."

Paskutinis jo žodis buvo "Jėzus."

Ir taip kątik apiplauta išganyto vandeniui siela nulie-kė pas Dievą, kad Jį amžinai garbintų danguje.

Sulietuvino K. P. M.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

(Žiurėk "Laivo" №. 46)

1. Kaip ilgai gyveno Adomas ir Jeva Rojuje?

Atsakymas.

Į šią klausimą trumpas ir aiškus yra atsakymas. Adomas ir Jeva tol gyveno Rojuje, kol nenusidėjo, kol neperžengė Dievo įsakymo.

Ką? Ar negeras ir teisingas atsakymas? Bet aš matau, kaip Tamsta paskaitęs šį atsakymą susiraukei, reikšdamas savo nepasitenkinimą. Aš girdžiu, kaip Tamsta savo širdyje, o gal net balsiai, keli man kitą klausimą. "Taip tai taip, bet čia ir yra klausimas, kuomet gi Adomas ir Jeva buvo nusidėję? ar tuojaus? ar kiek laiko praslinkus?"

Ar neįspėjau Tamstos klausimo?... Be abejojimo atsakysi: Taip.

Ką gi galime atsakyti į šią klausimą?

Šv. Raštas aiškiai nenurodo dienos, kuomet pirmieji mūsų tėvai buvo dasileidę nuodėmės. Sunku tad visu tikrumu tvirtinti, kuomet įvyko pirmoji žmonių nuodėmė. Mes galime tik, remdamiesi kai kuriais Šv. Rašto žodžiais ir kitais samprotavimais, apie tai spėlioti.

Jau nuo senų senovės krikščionys domėjosi šiuo klausimu. Šventieji Bažnyčios Tėvai ir šiaip pirmųjų amžių rašytojai gvildeno šį klausimą ir tekdavo įvairių atsakymų.

Vieni sako, Adomas buvęs nusidėjęs antrą dieną nuo sutvėrimo. Kiti — aštuntą dieną. Dar kiti — 40tą dieną. Galop dar kiti — 34-ais metais nuo sutvėrimo. Visos tos nuomonės remiasi vien tik įvairiais spėliojimais. Nė viena neturi tvirto pamato.

Tačiau yra dar viena nuomonė, kurios laikosi dauguma Šv. Bažnyčios tėvų ir rašytojų, kaip antai: šv. Irenėjus, šv. Cyrillius, šv. Ephremas ir kiti. Toji nuomonė tvirtina, kad Adomas buvo nusidėjęs tuojaus, tą pačią dieną, kai buvo sutvertas. Šiai nuomonei patvirtinti duodama įvairių įrodymų. Svarbiausieji yra šie:

a) Pirmieji žmonės buvo sutverti kilniam stovyje, jie buvo Dievo apdovanoti aukštu protu ir tobula valia. Jie, kaip Angelai, aiškiai pažinę Dievo įsakymą — tuojaus turėjo nusistatyti, ar eiti Dievo įsakymo keliu ar ne. Juo labiau, kad ir piktoji vasia, pavydėdama žmonėms laimės, nei valandėlės negalėjo garšti, kad kartais žmogus neišsirinktų Dievo nustatytą kelią, ir delto pasiskubino pakišti jiems mintį, taipiti kaipo dievai, paragavus uždrausto vaisiaus.

b) Toliau, iš Šv. Rašto (Pradž. 3, 22-24) aiškiai matyti, kad Adomas ir Jeva dar nebuvo ragavę vaisiaus iš "gyvybės medžio." Tai būtų padarę, jei nors kiek ilgiau būtų buvę Rojuje.

c) Galų gale — savo minėtieji rašytojai — Kristus, kurs atėjo į šį pasaulį atpildyti Dievo teisybei už gimtąją nuodėmę, kaip tik yra miręs ant kryžiaus Penktadienyje, 3 val. po pietų. Tinka, kad tą dieną ir valandą įvyktų atpildymas, kurioje buvo padaryta nuodėmė. Penktadieny pirmieji žmonės buvo sutverti, penktadieny ir nusidėjo ir tai po pietų apie 3 valandą, nes Šv. Raštas mini, kad Dievas buvo pasirodęs nusidėjusiems Adomui ir Jevai kaip tik po pietų: “vėσαι prasidėjus po pietų” (Pradž. 3, 8).

Štai kokios nuomonės yra daugelis šv. Bažnyčios Tėvų apie Adomo ir Jevos nuodėmės laiką.

Aišku, šita nuomonė nėra tikėjimo tiesa. Bet ji turi daugiau tikėtingumo, kaip kitos įvairios nuomonės.

2. Ar Adomas ir Jeva turėjo vaikų Rojuje bebudami?

Atsakymas.

Iš to, kas buvo atsakyta į pirmąjį klausimą, aiškus yra atsakymas ir į šitą klausimą.

Jei pirmieji mūsų tėvai nusidėjo tuojaus po jų sutvėrimui, tai aišku, kad ir vaikų negalėjo turėti Rojuje. Ir Šv. Raštas tai patvirtina. Šv. Raštas kalba apie Adomo ir Jevos vaikus tik jiems jau buvus išvarytiems iš Rojaus (Pradž. 4, 1).

Šitos nuomonės yra ir Šventieji Bažnyčios Tėvai. Šv. Hieronimas pavyzdžiui gražai išsireiškė, sakydamas: “*Jungtuvės pripildo žemę, panystė — Rojų*” (Knyga I prieš Jovin.).

Tiesa, kai kurie rabinai ir pirmųjų krikščionystės amžių klaidatikiai drįso tvirtinti, buk jau Rojuje Adomas ir Jeva turėjo vaikų. Bet prieš tą tvirtinimą sukilo Šventieji Baž-

nyčios Tėvai, kurie, remiantis Šv. Rašto žodžiais, įrodinėjo tos nuomonės klaidingumą.

Taigi ir mes galime su visu tikrumu tvirtinti, kad pirmieji mūsų Tėvai, Adomas ir Jeva, neturėjo vaikų Rojuje, kad moterystės teisėmis jie pradėjo naudotis tik praradus Dievo malonę ir linksmybių Rojų. K. R.

S A P N A S .

Vienam dievobaimingam žmogui teko savo gyvenime patirti daug nepasisekimų, nelaimių, kančių.

Pradėjo tad jisai abejoti apie Dievo Apvaizdą. Abojojimas kankino jį daugiau dar, kaip kiti kintėjimai. Kartais karčiai net apsiverkdavo.

Kartą nuovargio ir nuliudimo prislegtas užmigo ir sapnavo keistą sapną.

Štai jo žodžiai:

“Man rodės sapne, buk aš kurtai keliaudamas paklydau. Ir šit prisiartina prie manęs kažin koksai žmogus ir pasisiulo man parodyti kelią. Einu paskui jį. Pakeliui užeiname į ukininko namus pasilsėti. Šis priima mus labai vaišingai. Mums išeinant iš namų pamačiau, kad mano palydovas šeimininkui nepastebėjus pėmė auksinę taurę, kuri stovėjo indaujoj ir įkišo ją į savo kišenių.

Kitą dieną keliaudami užėjome pas kitą žmogų, kuris mus priėmė labai šiurkščiai. Vos ne vos davė mums kampelį pernaktoti. Pats gi buvo be galo piktas, gerė tik ir keikė biauriausiais žodžiais. Ant rytojaus atsisveikinant

mano palydovas paliko piktajam šeiminkui auksinę taurę.

Trečia dieną užėjome pas gerą ir dorą žmogų, kuris širdingai mus pavaišino. Bet mums išeinant mano draugas padegė namus, kurie staiga paskendo lepsnose.

Ketvirtą dieną radome labai gerą prieglaudą pas kitą vaišingą gaspadorių. Čia mano draugas pasisakė nežinąs toliau kelio. Geraširdis šeiminkas liepė savo sunui mus palydėti ir parodyti kelią. Kai mes priėjome prie aukšto tilto ant gilios upės, mano palydovas netikėtai puolė vaikinaž ir stumė jį į vandenį, kur tas ir prigirė.

Toks žiaurus palydovo pasielgimas taip mane užgavo, kad netrivadamas garsiai surikau: "Ai, tu nedorėli! eik šalin nuo manęs! Geriau man eiti vienam per dikynę, nors ir bučiau plėšrių žvėrių sudraskytas, kaip eiti su tavimi, piktadėjau!"

Man taip bešaukiant staiga mano palydovas nušvito nepaprasta šviesa ir tarė rimtai:

"Žinok ir stebėkis Dievo Apvaizdos keliais!

Taurę, kurią buvau paėmęs nuo pirmojo ukininko, buvo užnuodyta. Delto ją paėmiau ir daviau kitam, nedorėliui ir negailestingam, už bausmę.

Pelenuose namų, kuriuos buvau padegęs, yra paslėptas didelis turtas; anas geras žmogus ras jį ir daug gero padarys žmonėms.

Vaikinas gi, kurį buvau įstumęs į upę, butų greitu laiku nužudęs savo tėvą ir tuo budu motinai ir giminėms butų reikėję patirti didelės nešlovės ir susigrauzimo.

Paliauk tad abejoti apie Dievo Apvaizdą ir rupinkis

Jos kelius visuomet garbinti, nors jų dažnai ir negalėtum permąnyti.”

Tai pasakęs mano palydovas išnyko, o aš pabudau.”

(Schoenberg).

KAS GIRDETI?

Lietuvoje.

Kaune šiemet surengtoji ukio paroda puikiai pasisekė. Parodoje dalyvavo 96 užsienio firmos iš 14 valstybių. Lan-
kėsi 58,000 asmenų. Bendra parodos apyvarta siekė 500,-
000 litų. Pažymėjimų už gerus eksponatus išduota 384. Piniginių dovanų ukininkams už gerus gyvulius ir paukš-
čius išduota 2,500 litų.

Klaipėdos sukilimas. Tokiu vardu greit išeis iš spau-
dos paveiksluota knyga, kurioje bus aprašytas Klaipėdos
sukilimas.

Vilniuje. Rodunės bažnyčioje lenkai nuolat kėlė triu-
kšmą del lietuviškų pamaldų. Spalių 7 d. Viliaus Vysku-
pas Rodunės bažnyčią uždarė. Parapiją padalino tarp
gretimųjų parapijų. Kunigai iš Rodunės visai išvažiavo.

— Naujai paskirtasis Lietuvos atstovas Amerikai p.
K. Bizauskas nebeužilgo atvyks į Ameriką, butent apie 4
gruodžio.

— Lietuvoje susiekta netikrų pusličių (50 centų) platin-
tojai. Jie buvo atsispausdinę 100,000 pusličių (Vokietijoje,
bet į apyvartą suskubo paleisti tik 40,000 pusličių. Kalti-
ninkai sėdi kalėjime.

— Sustojusis Kaune eiti katalikų dienraštis “Laisvė”
sulig gautomis žiniomis vėl pradėjo eiti. Dėkui Dievui!

Kitur.

— *Paryžiuje* priėmė viešai katalikų tikėjimą pravoslavų archimandritas rusas Sergij Dabič. Archimandritas yra aukšto mokslo, turįs du daktarato laipsnių — teisių ir teologijos.

— Čia pat Paryžiuje Rumunijos princas Vladimieras Ghika tapo kunigu. Įšventino jį kardinolas Dubois.

— *Romoje* Šventasis Tėvas Pijus XI minėjo keturių metų sukaktuves, kaip konsekruotas vyskupu.

— Palaimintojo Andriejaus Bobola kuną Sovietų Rusų valdžia jau išdavė. Kunas atvežtas jau į Konstantinopolį.

— Ispanijos karalius bus priimtas iškilmingai šv. Tėvo Vatikano rumuose 19 Lapkričio. Priėmimo laiku bus susirinkę visi Romoje gyveną kardinolai.

— *I Ameriką* atvyko iš Romos garsusis bažnytinis sikstiniškas choras, kurs jau kai kur koncertavo. Koncertai sutraukia daugybę publikos. Žmonės kaip gyvi negirdėjo tokios puikios muzikos ir giedojimo.

Chicagoje šis choras koncertuos 18 Lapkričio. Vaikams bus duotas koncertas skyrium 19 Lapkričio.

Altono, Ill. diecezijos Vyskupu šv. Tėvo paskirtas šv. Marijos bažnyčios klebonas iš Jolieto, Ill. Kun. James A. Griffin.

Suvienytose Amerikos Valstybėse sulig katalikiškos spaudos metraščių katalikų yra 20,193,761. Kunigų — 22,545. Vienuolių — 59,347. Bažnyčių — 17,062; seminarijų, universitetų, kolegijų — 212; vienuolynų — 207; pensionatų — 608; viduriniųjų mokyklų — 599; ligoninių — 559; gailestingumo prieglaudų — 594.

